

מסורת הש"ס

16 לקמן כב. [גדרים פג.], 17 [גדרים פה. לקמן כא.], 18 לעיל ג. לקמן כב. צ"ק 16: גדרים י. מגילה טז. שבעות ט. סוטה טו. [כריכות יז.], 17 ועל דרך זה סוטה יד. מגילה כב. סנהדרין יז.], 18 [לעיל יח.], 19 [דף טז. ד"ה י"א], 20 י"ל דע,

הגהות הב"ח

16 רש"י ד"ה אמר שמואל וכו'. בדפרישיית לעיל:

גליון הש"ס

גב' אימתי הויר בומון שהביא. כעין זה הוריות דף יב ע"א ויזק משום דומשנ:

הגהות מהר"ב הנשבורג

א רש"י ד"ה לשון אחר וכו' ר' ישמעאל היא. ד"ב ע"י א"מ: 2 תוס' ד"ה [בדק הקודם] ורצנן עולה לא עולה משעו וכו' וי"ל משום דרצנן לא ארכי כגמליה כ"א דנהבאת מלת כ"א דנהבאת נמחק. וי"ב אלא ביום הבאת כ"ל א"מ: 3 ד"ה תלמוד לומר והויר והביא וכו' וי"ל אי ללא הייא וכו'. י"ב ע"י א"מ: 4 ד"ה אמר רב חסדא ר' ישמעאל היא וכו' לפי שגמתי בעלמא חטאת ח"כ כ"ל: 5 הן ד"ה סבר ע"ה הקפר וכו' על הספק א"כ תיבת א"כ נמחק. וי"ב אכל: 6 ד"ה המתעב עומא מכל דבר וכו' ודוקא אס נעמאה אכל אס לא נעמאה וכו' משום שאס לא הפיר לה תיבא וכו' כ"ל: 7 ד"ה לא אמר כו' שמה ימים שנים. כאן הס"ד ואח"כ מה"ד אלא בעמא שנדר וכו' והאה קאמר קרא כ"ל:

הגהות התוספות

1. תיבת כ"א נמחק. 2. י"ל והויר נומן שהביא. 3. תיבת מיימי נמחק. 4. י"ל נעמאה. 5. י"ל מי"מ לא. 6. י"ל דלא למיתני. 7. י"ל לאפוקי מ"י אלישנא. 8. י"ל הו. 9. י"ל שמה. 10. י"ל דהא לרצנן דלא דרש.

פ"י הרא"ש

דורון בעלמא היא דאינה מכפרת בשום מקום: מאי טעמא דרבנן. בשלמא 1) מהאזא הוירא לרבות כו'. 2) תיבת מיימי נמחק. 3) י"ל נעמאה. 4. י"ל מי"מ לא. 5. י"ל דלא למיתני. 6. י"ל לאפוקי מ"י אלישנא. 7. י"ל הו. 8. י"ל שמה. 9. י"ל דהא לרצנן דלא דרש.

ס"ל והויר. לה' את ימי מרו והביא 16 [כבש צן שמו לאסן] לפיך הקדים הכתוב והויר להבאת אשמו לומר לך אע"פ שלא הביא הויר: **אימתי הויר**. אימתי מתחיל לנטות ימי מירות בזמן שהביא: **מאן תנא להא דס"ר האשה שנדרה כו'** ואינה מביאה עולת העוף. למאן אינטריך למיתני דלינה מביאה עולת העוף: **אמר רב חסדא ר' ישמעאל היא**. דלדידה חשיב ליה עולת העוף דאי לרצנן לא אינטריכא ליה למיתני שאינה מביאה עולת העוף דהא אמרינן עולת העוף לא מיעבבא דלא אחיא אלא משום דרוין בעלמא 17 18 ופשיטא שאינה צריכה להביא: **לשון אחר אמר לנו המורה אמר רב חסדא א' ר' ישמעאל היא ומאי קסבר כו'**: מיגו גיין. דמהשתא ואילך לא מייחבא בניירות עולת העוף נמי ליימי 19: **לעולם 20** מיעקר עקר. והאי ה'דמביאה חטאת העוף ו'לא משום מירות אלא משום שזנה עצמה מן היין: **וסבר לה רצני אלעזר קפרי**. אכל עולת העוף לא 21 אחיא ליה אלא משום מירות והילכך מיתוקמא לה כו' ישמעאל ולא כרצנן דאי רצנן כיון דאמרי משום דורון בעלמא קמיימי ליה ולא משום מירות הכא נמי מני מיימי זה וליה ציה משום הבאת חולין לעזרה אכל רצני ישמעאל כיון דמשום חובה קמיימי ליה ובעל מיעקר עקר ליה אי אפשר ליה להביא עולת העוף דאי מיימי ליה נמצא שמביא חולין לעזרה: **והא האי קרא בניור טמא חשיב ואנן 22 אפילו בניור טמא קאמרינן**. דקרי חוטא משום שציער עצמו מן היין: **לר"א הקפר ניור טהור נמי הו חוטא**. שו"דוין הוא דהוה ליה למיכתביה להאי וכפר עליו מאשר חטא על הנפש בניור טהור והאי דכתביה בניור טמא הואיל ושנה בחטא שכבר הויר עצמו מן היין ועכשיו שונה בחטא שיהי לו לזהר מן הטומאה ונטמא: **משום דיאלא**. בתמיה חל עליו מירות והא הו טמא 23 בזמן שעמד צבית הקברות:

אמר שמואל כגון שיאל והזה כו'. 24 [כדמפרש לעיל 1]: **ואלא כי נכנס**. ונטמא אמרינן דעולין לו מן המנין וכל עליה מירות דטהרה הא לא נכנס והו טהור אין עולין לו מן המנין ולא חיילא עליה מירות דטהרה אדרבה כי לא נכנס והו טהור כ"ש דחל עליה מירות דטהרה: **אלא אפילו נכנס**. דס"ד דכיון דנכנס הו"ל כמעיקרו 25 שזור והוא צבית הקברות ולא יהו עולין לו מן המנין ולא חיילא עליה מירות דטהרה קמשמע לן כיון שיאל והזה ושנה ועבד 26 לדהויל ניור טהור 27 וחוויילא עליה מירות דטהרה ואי הדר איטמי מביא קרבן טומאה:

על שציערה עצמה לא 28 תביא כלום משום שאס לא היפר [להן] 1 חזקיהו מביאה חטאת צהמה שאינו צא על הספק ואס כן עתה כשהיפר לה לא תביאנו וחטאת העוף לא מניא לאתווי כיון דמעיקרא אי לא היפר לה לא הימה מביאתו א"כ כשהיפר לה לא נימא לה דין חדש:

ואנן אפי"ו בניור טהור קאמרינן. כלומר אית ליה לר"א הקפר בעלמא דאפילו ניור טהור חוטא דבעלמא מיימי ליה אמיר טהור וגם הק"י שלו שייך גם בניור טהור: **והיינון טעמא דכתוב קרא בניור טמא הוא"ו ושנה בחטא**. שלא מזהר מטומאה והאריך עבר על עשרו מלהנות מיין: **קתני יוצא ונכנס**. וקס"ד אפילו תוך שצדה משום הכי פריך מילי עליה מירות ומשני כגון שיאל והזה ושנה וטבל ואיירי אפילו שציעי דחיל עליה שציעי טהרה משום דנדר בטומאה ולא צעי איתווי קרבן טומאה צשמיי: **ל"א נכנס אין עו"יין**. בתמיה אדרבה כי לא נכנס טפי סלקי ליה ממניינא וצ"ע דלא סגי למיתני 29 וה"ל למיתני יאל [ונכנס] מביא קרבן טומאה: **הבי גרסינן לא מבעיאי יצא בל אותו היום אלא אפי"ו נכנס בו ביום**. דסד"א לא סליק ליה (מד) 8 מקאת טהרה משהוה עד שנטמא: **ל"א אמר רבי אריעזר**. דצענין שמה 9 ימים שנים 10 אלא בטומא שנדר כלפי דאמר קרא כי טמא מזר משמע דצטומאה נדר והאה קאמר והימים הראשונים יפלו דצענין ימים שנים צריך עיון מנלן למידרש הכי אליבא דר"א דהא דרצנן דלא דרשינן 10 ימים שנים לא מיפלב קרא צין טמא שנדר לטהור שנדר:

לא כתיב אלא ביום ההוא הוה אמינא אע"פ שלא הביא כלל מקרבנותיו: האשה שנדרה בניור ונטמאה התרישה ב' תורים ואיש ואח"כ הפיר לה בעלה: ר"י בנו של ר"י בן ברוקה היא. דסבר דעולה מטיק' נז"י הוירא הלכך כי הפיר לה בעלה נחבטל נדרה ואינה מביאה עולת העוף. אבל חטאת העוף מביאה כדמסקי דרבי אלעזר הקפר היא דאי כרצנן כיון דאמרי דעולה דורון הוא אף כי הפיר לה בעלה נמי מתיא: בעל מעקר עקר. עוקר הגדר מעיקרו כמו הרתת חכם. ובפריקי דלקמ' מבעיא לן. חטאת העוף נמי לא ליימי דהוי כאילו לא נדרה כלום: בעל מיגו גיין. חוהך הגדר מכאן ולהבא ולי דמי להרתת חכם

מי שאמר פרק שלישי נזיר

וי"ל משום דרצני לא ארכי דצמילתיה ב' כ"א 1 דבהבאת קרבן הכתוב מדבר משמע דלא קפיד עליה אלא ליום שמיני ולמעוטי שציעי דבר פלוגתי' אבל הני תנאי מפרשי דמיתל מירות תלוי בקרבנות עצמו למר כדלית ליה ולמר כדלית ליה: **ר"ל 2** והויר והביא אשמו אע"פ

ת"ל והויר והביא אע"פ שלא הביא הויר רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה אומר והויר והביא 3 אימתי הויר בזמן שהביא מאן תנא להא 4 דת"ר 5 אשה שנדרה בניור ונטמאה ואח"כ הפר לה בעלה מביאה חטאת העוף ואינה מביאה עולת העוף אמר רב חסדא ר' ישמעאל היא מאי קסבר אי קסבר 6 בעל מיעקר עקר חטאת העוף נמי לא ליימי אי קסבר בעל מיגו גיין עולת העוף נמי ליימי לעולם קסבר בעל מיעקר עקר וכו' ישמעאל סבר לה כו' אלעזר הקפר 7 דתניא ר' אלעזר הקפר ברבי אומר מזה ת"ל 8 וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וכי באיזו נפש חטא זה אלא ציער עצמו אלא מן היין נקרא חוטא המצער עצמו מכל דבר על אחת כמה וכמה והא בניור טמא כתיב ואנן אפילו ניור טהור נמי קאמרינן קסבר ר' אלעזר הקפר ניור טהור נמי חוטא הוא והיינו טעמא דכתיב בניור טמא הוא"ו ושנה בחטא: יצא ונכנס עולין לו מן המנין: קתני עולין לו מן המנין משום דיצא חל עליה מירות אמר שמואל 9 כגון שיצא והוה ושנה וטבל אלא נכנס הוא דעולין לו מן המנין לא מבעיאי קאמר לא מבעיאי יצא אלא אפילו נכנס עולין לו מן המנין אמרו ליה רב כהנא ורב אסי לרב 10 מ"ט לא מפרשת לן כהלין מילי אמר להון אמינא דלמא לא צריכותו: ר"א אומר לא בו ביום שנאמר 12 והימים הראשונים יפלו עד שיהיו ימים ראשונים: אמר עולא לא אמר רבי אליעזר אלא בטמא שנור אבל בניור טהור שנטמא אפילו יום אחד סותר אמר

ואי בע"ז מיגו גיין. פירוש מכאן ולהבא עולת העוף נמי תייתי דהא לתמול כי נטמא 14 מירה הימה ולקמן מביעיש לן צאיך פירקין 15 דף כא: אי מיעקר קא עקר אי מיגו גיין: **לעורלם קסבר מיעקר קא עקר**. דאי מיגו גיין עולת העוף ואשס צעי איתוי: **סבר כו"א הקפר**. דאף ניור טהור חוטא הוי הלכך זאת שנטמאה כמו כן צעיא כפרה דמיניו חטאת העוף צבה על הספק 16 האס כן עולה לא יייתי: **המציער עצמו מכל דבר על אחת כמה ובמה**. אלמא חוטא הוא לכך מיימי חטאת העוף ודוקא אס נטמאה אכל אס לא נטמאה והפר לה צעלה נהי נמי דצעיא כפרה

על שציערה עצמה לא 17 מביאה חטאת צהמה שאינו צא על הספק ואס כן עתה כשהיפר לה לא תביאנו וחטאת העוף לא מניא לאתווי כיון דמעיקרא אי לא היפר לה לא הימה מביאתו א"כ כשהיפר לה לא נימא לה דין חדש:

ואנן אפי"ו בניור טהור קאמרינן. כלומר אית ליה לר"א הקפר בעלמא דאפילו ניור טהור חוטא דבעלמא מיימי ליה אמיר טהור וגם הק"י שלו שייך גם בניור טהור: **והיינון טעמא דכתוב קרא בניור טמא הוא"ו ושנה בחטא**. שלא מזהר מטומאה והאריך עבר על עשרו מלהנות מיין: **קתני יוצא ונכנס**. וקס"ד אפילו תוך שצדה משום הכי פריך מילי עליה מירות ומשני כגון שיאל והזה ושנה וטבל ואיירי אפילו שציעי דחיל עליה שציעי טהרה משום דנדר בטומאה ולא צעי איתווי קרבן טומאה צשמיי: **ל"א נכנס אין עו"יין**. בתמיה אדרבה כי לא נכנס טפי סלקי ליה ממניינא וצ"ע דלא סגי למיתני 18 וה"ל למיתני יאל [ונכנס] מביא קרבן טומאה: **הבי גרסינן לא מבעיאי יצא בל אותו היום אלא אפי"ו נכנס בו ביום**. דסד"א לא סליק ליה (מד) 8 מקאת טהרה משהוה עד שנטמא: **ל"א אמר רבי אריעזר**. דצענין שמה 9 ימים שנים 10 אלא בטומא שנדר כלפי דאמר קרא כי טמא מזר משמע דצטומאה נדר והאה קאמר והימים הראשונים יפלו דצענין ימים שנים צריך עיון מנלן למידרש הכי אליבא דר"א דהא דרצנן דלא דרשינן 10 ימים שנים לא מיפלב קרא צין טמא שנדר לטהור שנדר:

הספק ואנן אפילו בניו' טהור קאמרינן דמפרש ר"א הקפר טעמא דחטא בשביל שציער עצמו מן היין. והיינו אף נז"י טהור 13 ואע"פ שלא הוה ושנה וטבל: הא לא נכנס אין עולין לו כ"ש אם לא נכנס והוה טהור שיעולין לו: לא מבעיאי קאמר 14 ומשאמר זה דבר פשוט הוא דמוכחא מתני' משום פלוגת' דר' אלעזר נקטיה דאמר לא בו ביום: אלא בטמא שנור. בטמא שהתחיל לנטות ניור בטהרה ונטמא בו' שאינו מביא קרבן טומאה: אבל נז"י טהור וכו' טהור שקבל עליו נז"י ונטמא אף ביום 15 א' סותר 17 היכה דכתיב והימים הראשונים יפלו כי טמא נזרו דוק' בטמא שנור בעי' ימים הראשונים:

י"א

וי"ל משום דרצני לא ארכי דצמילתיה ב' כ"א 1 דבהבאת קרבן הכתוב מדבר משמע דלא קפיד עליה אלא ליום שמיני ולמעוטי שציעי דבר פלוגתי' אבל הני תנאי מפרשי דמיתל מירות תלוי בקרבנות עצמו למר כדלית ליה ולמר כדלית ליה: **ר"ל 2** והויר והביא אשמו אע"פ

ש"א הביא אשמו והויר. פירוש חיל עליה מירות טהרה דכהכי משתעי קרא וא"ת אס כן לרצנן ההוא למה לי תיפוק ליה מוהזיר צרישא והדר והביא 3 וי"ל אי ללו ההוא הוה דרשינן [והויר] 4 לרבות אע"פ שלא הביא עולתו ולעולם אשס מעכב כתב רחמנא ההוא ומגלי דלית לן למדרש והויר אע"פ שלא הביא ומס"ה צריכי למיכתב מרתי: **ונטמאה**. והפרישה שמי תורים אחד לעולה ואחד לחטאת ואשס צהמה להביא קרבנות מזר טמא ואח"כ היפר לה צעלה ונמצא שהנדר נעקר למפרע וכאלו לא הימה מירה כלל מביאה חטאת העוף [ואינה מביאה] עולת העוף כדמפרש ואולי: **אמר רב חסדא ר' ישמעאל היא**. דמרבזה לעיל מההוא אע"פ שלא הביא עולתו אלמא עולת מזר לאו דורון הוא וכפרה תלויה צה דאי כרצנן דאמרי לעיל עולה דורון הוא אמאי לא תביא עולת העוף אע"פ דהפר לה צעלה ואינה מירה אין כאן חולין דכל אימת 11 מני לאיתווי מיימי 12 דורון [אלא] ודאי רבי ישמעאל היא דסבידלא ליה עולה דמזר לאו דורון הוא ואס תאמר כ"ש דחטאת נמי לאו דורון הוא והיכי מיימי חטאת כי היפר לה ואין כאן מירות למפרע וי"ל משום דבסמוך מוקמינן לה כו"א הקפר דצריכה כפרה על שהפרישה עצמה מן היין ואע"ג דהפר לה הילכך חטאת מיימי לפי שמיניו בעלמא חטאת 13 צבה על הספק גם כאן צעיליה כל ההוא מביאה חטאת העוף אכל עולת העוף כיון דלאו דורון הוא לא מניא לאתווי כיון דהיפר לה צעלה: **[אי קסבר בע"ז מיעקר קעקרי**. נמצאן] שלא חל עליה מירות מעולם חטאת העוף נמי לא תייתי:

ואי בע"ז מיגו גיין. פירוש מכאן ולהבא עולת העוף נמי תייתי דהא לתמול כי נטמא 14 מירה הימה ולקמן מביעיש לן צאיך פירקין 15 דף כא: אי מיעקר קא עקר אי מיגו גיין: **לעורלם קסבר מיעקר קא עקר**. דאי מיגו גיין עולת העוף ואשס צעי איתוי: **סבר כו"א הקפר**. דאף ניור טהור חוטא הוי הלכך זאת שנטמאה כמו כן צעיא כפרה דמיניו חטאת העוף צבה על הספק 16 האס כן עולה לא יייתי: **המציער עצמו מכל דבר על אחת כמה ובמה**. אלמא חוטא הוא לכך מיימי חטאת העוף ודוקא אס נטמאה אכל אס לא נטמאה והפר לה צעלה נהי נמי דצעיא כפרה

על שציערה עצמה לא 17 מביאה חטאת צהמה שאינו צא על הספק ואס כן עתה כשהיפר לה לא תביאנו וחטאת העוף לא מניא לאתווי כיון דמעיקרא אי לא היפר לה לא הימה מביאתו א"כ כשהיפר לה לא נימא לה דין חדש:

ואנן אפי"ו בניור טהור קאמרינן. כלומר אית ליה לר"א הקפר בעלמא דאפילו ניור טהור חוטא דבעלמא מיימי ליה אמיר טהור וגם הק"י שלו שייך גם בניור טהור: **והיינון טעמא דכתוב קרא בניור טמא הוא"ו ושנה בחטא**. שלא מזהר מטומאה והאריך עבר על עשרו מלהנות מיין: **קתני יוצא ונכנס**. וקס"ד אפילו תוך שצדה משום הכי פריך מילי עליה מירות ומשני כגון שיאל והזה ושנה וטבל ואיירי אפילו שציעי דחיל עליה שציעי טהרה משום דנדר בטומאה ולא צעי איתווי קרבן טומאה צשמיי: **ל"א נכנס אין עו"יין**. בתמיה אדרבה כי לא נכנס טפי סלקי ליה ממניינא וצ"ע דלא סגי למיתני 18 וה"ל למיתני יאל [ונכנס] מביא קרבן טומאה: **הבי גרסינן לא מבעיאי יצא בל אותו היום אלא אפי"ו נכנס בו ביום**. דסד"א לא סליק ליה (מד) 8 מקאת טהרה משהוה עד שנטמא: **ל"א אמר רבי אריעזר**. דצענין שמה 9 ימים שנים 10 אלא בטומא שנדר כלפי דאמר קרא כי טמא מזר משמע דצטומאה נדר והאה קאמר והימים הראשונים יפלו דצענין ימים שנים צריך עיון מנלן למידרש הכי אליבא דר"א דהא דרצנן דלא דרשינן 10 ימים שנים לא מיפלב קרא צין טמא שנדר לטהור שנדר:

הספק ואנן אפילו בניו' טהור קאמרינן דמפרש ר"א הקפר טעמא דחטא בשביל שציער עצמו מן היין. והיינו אף נז"י טהור 13 ואע"פ שלא הוה ושנה וטבל: הא לא נכנס אין עולין לו כ"ש אם לא נכנס והוה טהור שיעולין לו: לא מבעיאי קאמר 14 ומשאמר זה דבר פשוט הוא דמוכחא מתני' משום פלוגת' דר' אלעזר נקטיה דאמר לא בו ביום: אלא בטמא שנור. בטמא שהתחיל לנטות ניור בטהרה ונטמא בו' שאינו מביא קרבן טומאה: אבל נז"י טהור וכו' טהור שקבל עליו נז"י ונטמא אף ביום 15 א' סותר 17 היכה דכתיב והימים הראשונים יפלו כי טמא נזרו דוק' בטמא שנור בעי' ימים הראשונים:

עין משפט ונר מצוה

י"א ב מיי' פ"ט מהלכות מירות הלכה יא ועיי' גמ"ל:

ב ב מיי' שס פ"ו הלכה י:

תורה אור השלם

1. וְיָשֶׁה הַבְּדוּן אֶחָד לַחֲסֻטָּא וְאֶחָד לְעֵלָה וְכַפֵּר עֲלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל הַדָּבָשׁ וְקִדַּשׁ אֶת רִאשׁוֹ בַּיּוֹם הַהוּא: במדבר ו יא
2. וְהוֹדִיר לָךְ אֶת יָמֵי נְדָוָה וְהִבִּיא בְּכֶשֶׁךְ בֵּן שָׁנָתוֹ לְאֲשֶׁם וְהִקְיָמָם וְרִאשׁוֹנִים יִפְלוּ בִּי טָמֵא נְדָוָה: במדבר ו יב

נוסחת הריב"ן

א] את אשמו לה וגו':
ב] דורון בעלמא ואשס אינה צריכה להביא דחלקמן צאיך פירקין שאין אשס צא אלא בתקום שיעול עליו מירות אמרי ל"א אמר רב חסדא כו' והשאר לימא: ג] על שיהיה מירה ונטמאת הס"ד: ד] קסבר מיעקר: ה] ה'דמיני: ו] לאו: ז] לא מתייל דהא לא מתייל ליה משום מירות: ח] ואנן היכי משמע לן בניור טהור: ט] עמלמכו נומן: י] כן ששמר: יא] הוה ליה: מ] דמילא:

מוסף רש"י

מביאה חטאת העוף. דאפילו אמרינן דמתיי כחטאת שמתו בעליה, כיון דבעל מיעקר עקר לה לא תאשמונה, דמחיל למיתה (דקט"ו כב.). וכפר עליו. בניור כמי, מאשר חטא על הדבש. משמע שחטא צננא אדס (ב"ק צא.). וכי באיזו נפש חטא זה. מי הרג עמקלא חוטא (תשנית) אלא שציער עצמו מן היין. שאין מזהר לעבר עצמו, כדאמרינן (הוריות י.) צדיק אי אכלי האי עלמא מי סני להו (תשנית יא.). הדרן עלך מי שאמר

פ"י הרא"ש (המשך)

שהוה ע"י פתח חרטה ועושה הגדר טעות מעיקרו: עולת העוף נמי תייתי. וה"ה אשס נמי דהא נטמאה קודם שהפיר לה דקרבנות ניור טמא על עון כו'טמא קא אתו ולא לצורך הכשר ניור טהרה: ס"ל כו"א הקפר דאמר ניור חוטא הוא מחמת שציער עצמו מן היין. הלכך זאת שנטמאה אע"פ שהפיר לה הבעל ומעקר עקר כיון שנתחייבה חטאת העוף ומצינו בעלמא שבקל מביא: חטאת העוף דחטאת העוף בא על הספק זאת נמי מביאה העוף לכפר עליה וכן מפרש טעמא בפרק בתרא דגדרים 19 דף פ"ג משום דחטאת העוף בא על הספק ואנן אפילו בניו' טהור קאמרינן דמפרש ר"א הקפר טעמא דחטא בשביל שציער עצמו מן היין. והיינו אף נז"י טהור 13 ואע"פ שלא הוה ושנה וטבל: הא לא נכנס אין עולין לו כ"ש אם לא נכנס והוה טהור שיעולין לו: לא מבעיאי קאמר 14 ומשאמר זה דבר פשוט הוא דמוכחא מתני' משום פלוגת' דר' אלעזר נקטיה דאמר לא בו ביום: אלא בטמא שנור. בטמא שהתחיל לנטות ניור בטהרה ונטמא בו' שאינו מביא קרבן טומאה: אבל נז"י טהור וכו' טהור שקבל עליו נז"י ונטמא אף ביום 15 א' סותר 17 היכה דכתיב והימים הראשונים יפלו כי טמא נזרו דוק' בטמא שנור בעי' ימים הראשונים:

הספק ואנן אפילו בניו' טהור קאמרינן דמפרש ר"א הקפר טעמא דחטא בשביל שציער עצמו מן היין. והיינו אף נז"י טהור 13 ואע"פ שלא הוה ושנה וטבל: הא לא נכנס אין עולין לו כ"ש אם לא נכנס והוה טהור שיעולין לו: לא מבעיאי קאמר 14 ומשאמר זה דבר פשוט הוא דמוכחא מתני' משום פלוגת' דר' אלעזר נקטיה דאמר לא בו ביום: אלא בטמא שנור. בטמא שהתחיל לנטות ניור בטהרה ונטמא בו' שאינו מביא קרבן טומאה: אבל נז"י טהור וכו' טהור שקבל עליו נז"י ונטמא אף ביום 15 א' סותר 17 היכה דכתיב והימים הראשונים יפלו כי טמא נזרו דוק' בטמא שנור בעי' ימים הראשונים:

6) נראה דצ"ל שגמלא לרי"א מפקי ליה מהאזא: וכני ישמעאל צנן של ריב"ב אמר: 7) צ"ל משום דיאל חל עליה מירות. ואע"פ 10: א) צ"ל ומה שאמר זה אף דדבר פשוט הוא מוכחא ממתי' דמשום פלוגתא: 8) נראה דצ"ל דכי כתיב והימים כו' כי טמא מזר בניור טמא כתיב והלכך דווקא בעמא וכו'.